

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: K. B.**, zastoupena Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem Plynární 6, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2005, č. j. 62 Az 99/2004 – 17,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2004, č. j. OAM - 3035/VL - 07 - 03 - 2004, byla žádost o azyl žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka měla ve své vlasti potíže s hledáním stálého zaměstnání s přijatelným výdělkem. Ukrajinu opustila, protože se seznámila s lidmi, kteří jí nabídli zprostředkování práce v České republice, a ona jejich nabídku přijala. Po příjezdu do Prahy však byla donucena pracovat v nočním klubu. Když se jí podařilo utéct, požádala o azyl. Pro případ návratu do vlasti se obává potíží souvisejících s ekonomickou situací na Ukrajině a jednání mužů, kteří ji nutili pracovat v nočním klubu. Žalovaný tak shledal naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, v níž pouze uvedla, že s ním nesouhlasí, a to zejména ve vztahu k posouzení její žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné. Bez bližší specifikace se domnívá, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (účinného do 31. 12. 2005) a § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem krajského soudu blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelčina žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že skutková zjištění, z nichž vycházelo rozhodnutí žalovaného, byla dostatečná a závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí jsou v souladu se zákonem. Poukázal dále na skutečnost, že stěžovatelka v průběhu správního

řízení neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Proto byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž konstatuje, že krajský soud opřel svá skutková zjištění o spisový materiál žalovaného, z něhož je zřejmé, že stěžovatelka o azyl požádala z důvodu nespokojenosti s ekonomickou situací na Ukrajině, což nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S rozhodnutím však nesouhlasí, neboť zmíněný důvod lze podřadit pod důvody humanitární, na něž je pomatováno § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka byla z vlasti vylákána pod příslibem zaměstnání v České republice, o azyl požádala až v okamžiku, kdy byla fyzickým násilím nucena k provozování prostituce. Žalovaný možnost udělení humanitárního azylu neposuzoval dostatečně individuálně. Stěžovatelka dále výslovně uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy, a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s., a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně zmiňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z jejího obsahu je však zřejmé, že uplatňuje výhradně důvod uvedený pod písm. a), tedy skutečnost, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Aby však mohla být tato námitka přípustně namítána, a aby tak Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k posouzení její důvodnosti, musela by stěžovatelka namítat nyní tutéž vadu řízení před žalovaným, jakou již namítala v řízení před krajským soudem. Pokud by ji namítala nově až nyní v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud by se jí podle § 103 odst. 1 písm. b) a § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl zabývat. Předpokladem přípustnosti námítky vůči postupu žalovaného ve správním řízení nyní v řízení o kasační stížnosti je tedy uplatnění takové vady správního řízení již v řízení před Krajským soudem v Ostravě ve formě žalobního bodu. Žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné

nebo za nicotné. Námitka nesprávného posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., není ani v náznaku obsažena v žalobě ke krajskému soudu. Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že se kasační stížnost opírá o jiný důvod, než který byl uplatněn v řízení před krajským soudem, ač v předcházejícím soudním řízení uplatněn být mohl, a Nejvyšší správní soud se jí tak podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže zabývat. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřipustnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu